

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

140 години от обесването на Васил Левски

Ще имаме едно знаме, на което ще пише: „Свята и чиста република!“

Аз съм посветил себе си на отечеството си още от 61-во лято да му служа до смърт и да работя по народната воля.

Ако спечеля, печеля за цял народ - ако загубя, губя само мене си.

За отечеството работим, байо, кажи ми ти моите, и аз ще кажа твоите кривици и все заедно да вървим, ако ще бъдем хора.

Времето е в нас и ние сме във времето...

Безсмъртие

Деветнадесети февруари 1873 година е един от най-мрачните и трагични дни в националната ни история. На този ден бива обесен един от най-достоините синове на България, нейният най-велик Апостол.

Васил Левски е човекът, без който България не може! И затова остава вечно жив в народното съзнание.

Бесилката не можа да отнеме неговия живот.

Тя беше забита в сърцето на цял един народ!

Левски остана завинаги в сърцата на своя народ, за когото отдаде живота си. И днес няма истински българин, който да не носи в сърцето си величавия образ на Васил Левски.

Бесилката беше толкова висока, че цяла България видя как на нея виси със страшна сила нейният Апостол. Бесилката бе толкова висока, че от нея Левски се превърна в сияйна звезда. На това славно бесило свърши живота на Васил Левски и от него започна безсмъртието на Апостола на свободата. Започна неговият вечен живот... Било като легенда, било като светец, било като недостижим пример...

Знаел ли е Левски, че след смъртта си отива в безсмъртието?

Едва ли. Той не е имал време през краткия си живот дори да се замисли за това. Неговите мисли и действия са били съсредоточени само в една посока – подготовката на революцията, която ще донесе свободата на България.

Невероятно е как за този толкова кратък живот Левски е смогнал да опознае така издълбоко българина и тежката действителност у нас, да обобщи страданията и възжеланията на народа, да натрупа толкова познания и мъдрост, да се извиси до най-благородните просветления и идеи за освобождение на поробен народ...

Рядко, невероятно съчетание на толкова важни качества у един човек: прозорлив и далновиден, пряк и честен, с чувство за дълг и отговорност, безстрашие и жертвот готовност, родолюбие и народолюбие... Тези качества му помагаша да чертае безпогрешно пътя, да преодолява и най-големите трудности по пътя към голямата цел.

Левски увисна на бесилото спокоен, защото вече почти беше завършил своето дело и беше прозрял, че свободата скоро ще изгрее.

И наистина семето на революцията, посято от Левски из цяло Българско, вече кълнеше и нищо не можеше да го спре. И то нямаше как да не върже зрели плодове. Огнят на борбата за свобода беше запален из всички краища на България и той нямаше как да бъде загасен.

Левски бе сигурен в победния изход на борбата, защото девет години кръстосва Отечеството и подготви народа за общия бунт. От град на град, от село на село, по махали и паланки бе обходил цялата българска земя и бе пръскал искрите на борбата за свобода. Навсякъде бе намерил родолюбиви люде, които целуваха кръста, камата и пищова и се включваха в „народната работа“. Хиляди родолюбиви и смели хора се включиха в мрежата на Вътрешната революционна организация. У хиляди сърца бе вдъхнал сили, смелост и вяра. Неговите идеи за свобода и демокрация бяха озарили умовете и сърцата на хиляди обикновени хора.

Бяха му достатъчни само девет години – срещу петстотин! Срещу една огромна и силна империя.

Васил Левски е геният на революцията.

Създадената от него революционна организация бе непозната за втората половина на 19-и век. Няма друг подобен гений не само в нашата, но и в световната история. Гений, който с толкова дълбоко прозрение да е начертал пътя за освобождението на Отечеството от вековно робство. Ако не беше предателството, ако Левски беше останал жив и водеше подготовката от него Априлско въстание, то нямаше как да не се увенчае с успех! Той щеше да довърши подготовката за всенародния бунт и народът нямаше как да не е победител в тази битка.

Но макар и да не успя да довърши делото си и да го доведе до победен край, то си остава уникално, дръзко, единствено... Въпреки че не успя да доведе борбата до крайния успех, Левски си остава геният и Апостолът на българската свобода.

Васил Левски ни е нужен днес! Ще ни бъде нужен и утре, и завинаги...

Но най-нужен беше той на своето време. Времето, в което живя и което беше в него.

Александър Стамболийски

1 март 1879 - 14 юни 1923

Различията между интелигентния и простия човек

Интелигентните хора са мозъка на дадено общество, те са това за народа, което е каймакът за млякото, което е солта за ястието. Народ без интелигентия е мъртвешки народ. Колкото по-интелигентен е един човек, толкова повече е самопожертвователен.

Само интелигентен човек може да бъде вожд в дадено общество, защото само той може да се вълнува от идеи за общо благо. Само за интелигентния човек обществената борба, съпроводена с толкова трудности и сътресения, може да представлява поле за изпълнение на нравствен дълг. Само в интелигентния човек може да се създаде съзнание за дълг към обществото и за проява на героизъм в изпълнение на този дълг.

Невежият човек може да извърши от увлечение или от принуждение героични дела, но той не може да бъде истински герой. Истинският герой е онзи, който съзнателно и самоволно се саможертвува за общ интерес.

Интелигентният човек е разработена почва, в която много бързо идеите за общо благо се засяват и поникват.

Невежият човек е целина, която трябва много старателно да се разработи. Преди да се хвърля в нея семето на добродетелта и алтруизма. Разработи ли се обаче тая целина, невежият човек добива до известна степен качествата на интелигентния човек. Невежият човек, следователно трябва да стане интелигентен, за да бъде обществен деец или поне съзнателен привърженик на известна идея...

Александър Стамболийски

Из „Интелигентните сили в Земеделския съюз и партиите“

ЧЕСТИТА ПРОЛЕТ,
скъпи читатели, земеделци и приятели!
Желаем ви здраве, пролет в душите и много
радости в живота!

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН
на писателите земеделци, родени през март и
април -
Иван Селановски, Милена Филипова, Йордан
Борисов, Харалан Недев и Борис Сандански!

ПОЕЗИЯ

Духът на Стамболийски

-Не съм умрял... Живея още
в безброй измъчени души
и моят призрак в тъмни нощи
престъпни съвести души.

Не съм умрял, о братя смели,
живее подвигът ми свят,
от много живи и умрели
е моята победа рат!

Разпнаха ме... Злодеи пиени
съсякоха ме къс по къс,
то беше пирът на хиени
в подножието на страшен кръст...

И в тая нощ, зловещо тиха,
гласът ми тихо прорида...
Те мойта кръв със вино пиха
до първа утринна звезда.

И разпиляха по долини
те моите кости с дива стръв,
и само тук-таме рубини
останаха от чиста кръв.

От тях израснаха божури...
От всяка кост се точи нож.
Посяха вятър – жънат бури
убийците на гордий вожд.

И ето ме възкръснал, ида,
ръце посечени пламтят
подобно факлите на Немезида
над стария обречен свят.

И войнството се множи, множи...
Легенда светла ме следи...
О, съживи в нас, прави Боже,
духът на волните деди!

*Коста Тодоров
Прага, 16 април 1924 г.*

Благодарност за хляба

Селянци със ръце напукани, корави
и селянки с обветрени лица,
през бурите – през огън и жарави
запазили добрите си сърца.

Запазили до днес магията предвечна
във шепите си с топла светлина,
родила с добротата ви сърдечна
трапезните блага и сладина.

У нас вий имате най-истинското право
да бъдете най-тачените днес,
че стъпили сте на земята здраво
и имате най-точния адрес.

Откърмени от таз земя всеблага
за тежък труд, с изпечена снага,
на вас Човешка почит се полага,
за хляба и за всичките блага.

И щото сте със майката земя споени,
и тичате след вечния й зов -
бъдете всички преблагословени
сега и утре, и во век веков!

Въпроси

Коя е моята България –
онази, древната, на Аспарух?
Или сегашната, окаяна,
все търсеца и все на път?

Коя е моята България –
онази, златната, на Симеон?
Или безкнижната, безгласната,
заравяна под своя дом?

Но тя е и оная, дръзката,
запяла песента за Йово,
засипвана под снеговете,
да я докосна - все не мога.

Коя е моята България?
При Ловеч, Белене, Скравена?
В незначни гробове заравяна
и все забравяна, забравяна...

Коя е моята България –
не искам да я разделя
като в учебник по история
глави отделни да чета...

България е синевата –
от космоса – до моя гроб
и всеки носи я в душата
и от слънца ѝ прави свод...

Надежда Цанева

Пристигна пролетта

От зимен сън земята се събуди,
отново се усмихна пролетта
и южен вятър леден мраз прокуди -
животът неусетно разцъфтя!

Класят се житни класове в полето,
за работа камбаната зове
и слънцето издига се в небето –
огряло необятни светове!

А селото с тържествена премяна,
разкрива нежност, чудни красоти.
И селската душа с любов огряна
сияй от лъчезарни висини!

Иван Селановски

Пролет

Ще разцъфна като пъпка
във гора от резеда,
чувам нежните ѝ стъпки,
знам - пристига пролетта.

Като ручей ще бълбукам
с бистра, празнична вода,
после с гълъби ще гукам,
с лястовици ще летя.

Със пчелички ще рисувам
малки, слънчеви сърца,
по листата ще лудувам
в ръченичени хора.

Зад кокичета прекрасни
ще се скрия, ще мълча
и ще гледам как порастват
пролетните чудеса.

Милена Филипова

До кога?

Рой мисли се надпреварват, летят, а аз не мога да ги
хвана и подреда. Вали сняг, но къде са нашите едри,
галещи снежинки? Варненският вятър носи по улиците
нещо като тънки, остри иглички, които се забиват в лицата
и в земята, хората ги тъпчат и продължават по пътя си, а аз
се питам:

Защо? Докога??? Докога зад човешкия гняв и
недоволство все ще се търси - кой стои, кой е поръчителят,
кой е подбудителят...

Спим, сковани от страх, без мисъл... живеем, омотани в
пашкул от обреченост. И когато някой се събуди, за да
стрелва с газов пистолет, или да хвърли камък в блатото на
мнимото благоденствие, властимащите питат – „кой е
подбудителят“?... а не – „защо го направи?“

1948...

Това е годината, в която, завършвам средното си
образование, годината в която тръгвам към моето
пълнолетие, година на младежки мечти.

Випускът 1947/1948 г. като че ли беше преломен
момент в образованието. През 1944 г. всички се стремяхме
към средното образование. През 1948 г. по-голям процент
от завършващите го мечтаеше за висше. Аз бях една от
тях.

Но нека не бързам. През ваканцията, която съвпадна с
Великден, съм на село – да помагам с каквото мога. На
село разбрах, че 1948 е и годината, в която се основа ТКЗС.
Активистите, представители на Новата власт, преметнали
шмайзери, ходят от двор на двор и въдворяват
„равенство“.

Тази пролет хората притеснени излизаха и под очи
оглеждаха портите и стените на къщите. По някои от тях бе
написано с блажна боя „КУЛАК“, „ВРАГ НА НАРОДА“, „ТУК
ЖИВЕЕ ВРАГ“ и т.н. Правеха се, че не са видели нищо и не
коментираха, прибираха се по домовете си в очакване на
нощта.

Привечер жените, излезли да посрещат добитъка от
паша, слушаха разясненията за „оскубаното птиче“ от
жената на партийния секретар.

„Всичко ще бъде общо“ – казва тя пред учудените
погледи и продължава – „Ще вземем всичко – ниви,
добитък, инвентар, всичко. Ето, гледайте, в тази ръка
държа птиче, отварям я и то пи-и-и-р-р-р... литва. И в
другата ръка държи птиче, отварям я, а то лежи, не
помръдва на дланта ми... Защото няма перца. Оскубано е,
та няма и мър по телцето. Всички ще станат такива
оскубани, послушни, не ни трябват птици, които могат да
летят“ – заключва агитаторката. Жените потръпват от
предадения им урок и бързат да се приберат.

Чувствах напрежението и страха. Виждах сведените
погледи на хората, подтисканото недоволство, болката, че
трябва да се разделят с имот, събиран с много труд и
лишения от тях, от родители и от деди. Чувах тихо
изречени думи-въпрос – „До кога???“ Въпрос, замръзнал
на устата още в първите години на обещаната правда и
свобода. И ето, че написах този въпрос. Как, защо, не зная,
не мислех, а чувствах и просто го написах:

„ДО КОГА ЩЕ ТРАЕ БЕСНЕЕНЕТО НА
КОМУНИСТИТЕ? КОМИТЕТ ЧОВЕЩИНА, април 1948 г.“

Смущаваше ме думата „беснеене“, чута от старите и
патилите, но я написах така, както я чувах. За по-голяма
тежест добавих „комитет Човещина“. През 1945 г. бях чела
разхвърляни позиви по дворовете в Русе, подписани от
този комитет.

И така, лозунгът-въпрос бе написан, и подпомогната от
приятелката ми Надя го залепих на селската чешма.

Ваканцията свърши, училището продължи. По въпроса
за лозунга – пълна тишина. Дипломирах се и се върнах на
село. Хората от селото, останали извън ТКЗС-то,
включително моето семейство, изнемогнаха от
непосилните държавни доставки.

Не смеех да спомена за висше образование. Ходех на
нивата всеки ден, а в нощите тайничко се готвех за
конкурсен изпит. Не зная защо тогава, през 1948 г. конкурса
се проведе в нашата девическа гимназия – „Баба Тонка“. Това
ме улесни и никой у дома не разбра за моето
кандидатстване. Те не знаеха и за написания и разлепен от
мен лозунг. Със свито сърце ден и нощ очаквах милицията
да ме потърси за обяснение, а от друга страна чаках и
резултата от конкурса.

По средата на август милицията ме потърси, а резултат
от изпита все още нямаш.

*Ана Василева,
из „Мигове от младостта“, спомени*

Тази чародейка, пролетта!

Импресия от Кирил Назъров

Природата се притопли и у нас се събуди предчувствие за поролетта. Пролетта се събужда първо в нашите души, а сетне - и в природата. Защото сме я чакали с нетърпение. За да отпуснем душите си след дългото зимно свиване от студа.

Така и природата се отпуска след дългата сковаваща прегръдка на зимните студове.

Пролетта е празник за хората, природата, животните... Тя е празник за всемира!

Ето я – отново пристъпва от юг – усмихната, приветлива и весела.

С нея крачи и верният ѝ спътник – топлият вятър, който наричаме Беломорец. Ту припка пред нея, ту поизостава; ту е ласкав и немирнен, ту - буен и неударим. Разтребва ѝ пътя... Шепне ѝ топли думи за красотата, за любовта...

Цялата природа потръпва и заиграва с него веселия танц на пролетното обновление.

Започва необузданото пролетно буйство на природата...

Цялата природа постепенно бива обхваната от великото таинство на тази неподражаема чародейка – Пролетта!

Слънцето се усмихва. Бавно преде бялата къделя на планинския сняг. Пъргавото му вретено се върти с весел звън. Бистрата нишка придърпва къделите на преспите и те се смаляват, смаляват... Докато се влеят в реките, а сетне – в морето.

Свънцето грижовно изприда снега от всички поляни.

Вятърът ги изтупва и премахва от тях всякакви повяхнали останки от есента – шума, трева, съчки...

Пролетните дъждове измиват зимната ръжда от земната повърхност и навред замаят пъстрия губер от резеда, цветя, свежест...

Слънчевата прегръдка притопля цялата земя.

Живителните пролетни сокове бликат от корените по стеблата на тревни, храсти, дървета...

Мразовитите тръпки отстъпват. Хукват пред топлия вятър, избягват до планинските върхове и оттам отлитат на север.

Студенината отстъпва. Отстъпват и зимната пустота, и бялата тишина...

Цялата природа се буди от зимния сън...

Всяко зрънце, прикътано в дълбините на плодородния чернозем, се стопля и поклъва. Щиковите на остриите стръкчета пробиват земята, за да се срещнат със светлината, с въздуха... Жадувана, вълнуваща, животворна среща.

Отдавна кокичетата са завързали белите си панделки. След тях и минзухарите кривват златистите си калпаци. Под ласките на пролетния топлик едно след друго се усмихват безброй разкошни цветя. И се впускат в лудия пролетен танц под бодрите звуци на звънката песен на работливите пчели.

Златните пчели вдигат благословени наздрависи и пият сладкия нектар, налят от пролетта в чашките на шарените цветя и съцветия.

Птичките я посрещат с весели, звучни песни.

Пролетта идва с упоиващия аромат на пъстриите цветя, с живителния вкус на копривата и лапада, на киселеца и спанака. С омайната резеда, обхванала ширинето.

Тази невероятна чародейка, Пролетта!

Тя носи щедри дари за всеки. Нежната ѝ ласка прониква до всяко сърце. Влива му топлина и вяра.

Редом с пролетта у хората намира и един друг сезон – този на надеждата! Надеждата, че животът ще се подобри. Надеждата, че най-сетне страната ни ще тръгне към по-добро.

Ето поради всичко това посрещаме пролетта с по-ведро настроение. С приповдигнато чувство и с трепетно очакване, че както пролетта възражда природата, подобно обновление ще настъпи и в нашия живот.

Живеем в ритма на четирите сезона, с техните дадености, проблеми и капризи. С прехода от един сезон към друг. С устрема на непрекъснато изтичащото време през всички сезони. И с трепетно очакване следващият сезон да ни донесе нещо хубаво. И още – с неизбежната мъничка тъга, че изтичащият сезон, а с него и нещо от нас безвъзвратно си отиват, изчезват в небитието.

Затворени в четириизмерното време на сезоните, ние посрещаме с надежди и останалите три сезона, но най-вълнуващо е очакването на пролетта!

Тя носи не само обновление в природата, но и подем в душите на хората.

Поради това сезонът на сезоните си остава Пролетта!

Тя е сезонът на раждането на всичко в природата. Сезонът на възраждането и възкресението. Тя е символ на младостта.

Извечен е човешкият стремеж към здраве и сполуки, към щастие и радости.

Както живителните сокове на пролетта възкресяват природата за нов живот, така и у хората тя буди съкровени спомени, светли мечти и пориви към красота, духовност, обич...

За земеделските стопани пролетта е начало на новия трудов сезон, на исконното сливане с майката земя, на много работа и надежди за добра реколта.

Колелото на живота се върти само напред. Както и сезоните. Живеем в ритма на сезоните и на непрекъснато развиващия се свят.

А сега навлизаме в най-хубавия сезон на годината – вълшебницата Пролет!

Честита Пролет!

рисушка Габриела Цанева

Изворът на Белоногата

Малък Сечко, разсърден от поведението на своя по-голям брат Януари, който бе изпил виното по време на многобройните януарски празници, се разфуча и навя тежки преспи сняг по улиците на селото.

Евакуираните младежи оживиха още повече старата къща на дядо Цвятко. Шахматните битки между Цвети и Гулев Старши се разризах с още по-голямо ожесточение. Софийците влязоха в остри спорове с местните младежи в лицето на Иван Йорданов и Димитър Цветков. Иван бе начетен двуметров дангалак и острата му кестенява коса метеше дървения таван на собата, а когато прекрчаваше през прага, той се навеждаше. Затова словоохотливата Райничка го взе на подбив:

-Наборе, как е времето при Свети Петър?

Иван разбираше шегата и отговаряше:

-Райне, не споменавай името на светеца, да не ни прибере в Рай.

-То нашето живот ли е? По-добре в божия рай, та да се отървем от бомбите и глада.

Димитър Цветков, слаб като хируз, скрил сините си очи зад три диоптъра очила, притеснен седеше до Дани и го питаше кой е спечелил поредната партия. Именно той прегърна идеята на Цвети - да бъде представена пиеса и донесе от града малка измачкана книжка.

С влизането в старата къща, той мушна книжката в ръцете на Цвети и прогърна развълнуван:

-Цвети, виж какво донесох! Ако ти хареса, започваме репетиции.

Цвети прелисти книжката, лицето му се озари от радостна усмивка, събори своя цар и извика:

-Иване, партията е твоя! Край на шаха! Имаме страхотна пиеса – „Изворът на белоногата”!

Заядлив, Димитър Гулев се обади:

-Прощавай, но имаш грешка! „Изворът на Белоногата” е поема от П.Р.Славейков.

Цвети се намръщи и подвикна

-Слушай, знам поемата на Славейков и мога да ти я декламирам, докато ти падне шопската шапка. Поемата е драматизирана. Ето ти пиесата, прочети и си избири роля.

Обиден, софийнецът скочи и тръгна към вратата.

-Без мен! Актьор на селска сцена не ставам.

Никой не го последва. Ксения се обади:

-„Сърдитко-Петко – празна му торбата.” Ваньо, моля те, вразуми своя брат. Нарушава атмосферата в компанията ни.

Иван Гулев процеди през зъби:

-Остави го! Той е от онези, дето сутрин ги е яд на другите, а вечер – на себе си.

-Умен е, но не чак толкова. Дани трябва да му изнесе втора лекция. Този път на тема „Как се пише разказ”? Какво ще кажеш, поете?

Притеснен, Дади се обади зачервен:

-Нямам нищо против, но първо той трябва да открие в разказа „Баба Илийца” завръзката, кулминацията и развързката. И още нещо да ни каже – къде е родена героинята на Вазов?

Райничка улови ръката на момчето:

-Дани, да си призная и аз не зная къде е родена?

-Како Райне, от Руска Бяла на юг, под скалите на Врачанския балкан, има две села – Челопек и Паволче. Първото е родното село на Баба Илийца.

Иван Йорданов, който прелистваше пиесата се обади:

-Приятелю, предлагам да прочетем пиесата и да определим кой кой роля ще вземе.

Димитър Цветков се обади:

-Аз съм за прочит. Чета първи. Става ли?

До обед, когато лея Катерина внесе тава с нарязани на триъгълни парчета вита баница, пиесата бе прочетена.

Йордан Борисов

СЪОБЩЕНИЕ

Съюзът на писателите земеделци ще проведе общо отчетно-изборно събрание в София, на 20.04.2013 г. (събота). Каним всички членове на съюза да присъстват. Сборен пункт – пред хотел „Плиска” в 10:30 ч.

УС на СПЗБ

